

RAYMOND CARVER

AZGIN MEVSİMLER

Çeviri: AYÇA SABUNCUOĞLU

RAYMOND CARVER

AZGIN
MEVSİMLER

Raymond Carver'ın *Collected Stories* (The Library of America) adlı kitabından derlenmiştir.

© 1986, 1987, 1988, Tess Gallagher

© 2016, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları The Wylie Agency (UK) Ltd. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ocak 2016, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Berrak Göçer

Düzeltili: Burçak Başpınar

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devkaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-2994-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750729942

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

RAYMOND CARVER
AZGIN
MEVSİMLER

ÖYKÜ

İngilizce aslından çeviren

Ayça Sabuncuoğlu

♥can

Raymond Carver'ın Can Yayınları'ndaki diğler kitapları:

Bilmezsiziz Aşk Nedir, 2011

Lütfen Sessiz Olur musun, Lütfen?, 2012

Aşk Konuştuğumuzda Ne Konuşuruz, 2013

Katedral, 2014

Fil, 2015

RAYMOND CARVER, 1938'de Oregon'da doğdu. Lise öğrenimini yarıda bırakıp Chicago ve Humboldt devlet üniversitelerinde, dünyaca ünlü Iowa Yazarlık Atölyesi'nde öğrenimini tamamladı. Öykülerini yayımlamaya üniversitenin dergisinde başladı. İlk öyküsü 1960'ta yayımlandı. 1976'da yayımlanan öykü derlemesi *Lütfen Sessiz Olur musun, Lütfen?* 1977 National Book Award'da ilk beşe girdi. Çok erken yaşta evlenen Carver, ailesini geçindirmek için bir yandan yazarlık uğraşını sürdürürken öte yandan hademelik, servis elemanlığı, benzincilik gibi farklı iş kollarında çalıştı. Sonraları ABD'nin çeşitli üniversitelerinde yaratıcı yazarlık dersleri verdi ve Syracuse Üniversitesi'nde İngiliz edebiyatı profesörü oldu. 1988'de Amerikan Güzel Sanatlar ve Edebiyat Akademisi'ne üye seçildi ve aynı yıl akciğer kanserinden öldü.

AYÇA SABUNCUOĞLU, 1972'de İstanbul'da doğdu. Avusturya Lisesi'ni ve Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Almanca ve İngilizceden çeviriler yapıyor. Kitaplarını çevirdiği yazarlar arasında Raymond Carver, Stefan Zweig, Heinrich Böll, Franz Kafka, Joseph Conrad, Uwe Timm, Martin Walser ve Daniel Kehlmann var.

İçindekiler

Azgın Mevsimler'den

Azgın Mevsimler	17
-----------------------	----

Ateşler'den

Yalan	43
Kulübe.....	47
Harry'nin Ölümü	61
Sülün.....	71

Diğer Öyküler

Kıl	81
Tutkunlar	85
Poseidon Ve Ortakları.....	93
Kıpkırmızı Elmalar	95
“Augustine Defterleri”nden.....	103
Çıra	113
Ne Görmek İsterdiniz?	129
Rüyalar	149
Vandallar.....	161
Bana İhtiyacın Olursa Ara.....	177

Azgın Mevsimler'den

*Maryann için, yeniden; Curt Johnson için;
Max Crawford, Dick Day, Bill Kittredge,
Chuck Kinder ve Diane Cecily; alacaklılar.*

“Hiçbirimiz aynı kalmıyoruz. İlerliyoruz. Hikâye devam ediyor ama artık anakarakterler değiliz.”

James Salter, *Light Years*

AZGIN MEVSİMLER

*Piramitleri kar sütunlarına, bütün geçmişi ise
bir âna dönüştüren o zaman dilimi.*

Sir Thomas Browne

Yağmur yağacak gibi. Vadinin karşısındaki tepelerin zirveleri kesif gri pusta belli belirsiz seçiliyor. Beyaz kıvrımlı ve başlıklı siyah bulutlar hızla yön değiştirerek tepelerden geliyor, vadiye iniyor, arsaların ve apartmanın önündeki boş park yerlerinin üzerinden geçiyor. Farrell hayal gücünü serbest bırakırsa bulutları geniş, beyaz yeleli siyah atlar olarak görebiliyor; arkaya dönünce de, yavaşça, amansızca, siyah at arabaları ve sağda solda beyaz sorguçlu bir sürücü. Kapı sinekliğini kapatıp karısının basamakları yavaşça inmesini seyrediyor. Kadın merdivenin dibinde dönüp gülümsüyor, Farrell da sinekliği açıp el sallıyor. Biraz sonra kadın arabayla uzaklaşıyor. Farrell odaya geri dönüp pirinç lambanın altındaki büyük deri koltuğa oturuyor ve kollarını koltuğun iki yanına boylu boyunca uzatıyor.

Iris bol, beyaz bir sabahlığa sarınmış halde banyosundan çıktığında odanın içi biraz daha karanlık. Tuvalet masasının altından tabureyi çekip aynanın karşısına otu-

ruyor. Sağ eliyle beyaz, plastik bir fırça alıyor, sapında imitasyon inciler var; bir aşağı bir yukarı gidip gelen uzun, ritmik hareketlerle saçını taramaya başlıyor; fırça hafif bir gıcırtyla saçından aşağı boylu boyunca iniyor. Tek omzunun üzerine attığı saçını sol eliyle tutup bir aşağı bir yukarı gidip gelen uzun, ritmik hareketleri sağ eliyle yapıyor. Bir kez durup aynanın üzerindeki lambayı yakıyor. Farrell koltuğun yanındaki sehpadan kuşe kâğıda basılmış resimli bir dergi alıyor ve lambayı yakmak için yukarı uzanıyor, zinciri ararken parşömen benzeri abajura çarpıyor. Lamba sağ omuzunun elli santim üzerinde, o dokununca kahverengi abajur çatırıyor.

Dışarısı karanlık ve havada yağmur kokusu var. Iris ondan pencereyi kapatmasını istiyor. Farrell başını kaldırıp pencereye bakıyor, pencere olmuş bir ayna, Farrell kendini görüyor, arkada da Iris tuvalet masasına oturmuş onu seyrediyor, daha karanlık başka bir Farrell ise onun yanındaki başka bir pencereye gözlerini dikmiş bakıyor. Daha Frank'ı arayıp ertesi sabahki av gezisini teyit etmesi gerek. Sayfaları çeviriyor. Iris fırçayı saçından indirip tuvalet masasının kenarına hafifçe vuruyor.

“Lew,” diyor, “hamileyim, biliyor musun?”

Lamba ışığının altındaki parlak sayfalarda bir resim açık, bir felaket sahnesinin iki sayfalık resmi, deprem, Yakındoğu'da bir yerlerde. Beyaz, şalvar pantolonlu, şişman denebilecek beş adam dümdüz olmuş bir evin önünde duruyor. Adamlardan biri, muhtemelen liderleri, tek gözünün üzerine sarkan pis, beyaz bir şapka takmış; bu ona esrarlı, kötücül bir görüntü veriyor. Yan yan kameraya bakıyor, enkazın uzak tarafındaki bir nehre ya da boğaza bakan blok kütesini işaret ediyor. Farrell dergiyi kapatıyor ve ayağa kalkarken kucağından düşürüyor. Işığı söndürüyor, sonra da, banyoya gitmeden önce, şöyle soruyor: “Ne yapacaksın?” Sözler kuru, odanın karanlık

köşelerine eski yapraklar gibi uçuşuyor ve sözler ağzından çıkar çıkmaz Farrell bu sorunun uzun zaman önce başka birisi tarafından sorulduğunu hissediyor. Dönüp banyoya giriyor.

Banyo Iris kokuyor; sıcak, nemli bir koku, hafif yapışkan; New Spring talk pudrası ve King's Idyll kolonyası. Havlusu tuvaletin arkasında duruyor. Lavaboya talk pudrası dökmüş. Pudra şimdi ıslak ve macun gibi; beyaz kenarların etrafında kalın, sarı bir halka oluşturuyor. Farrell onu ovalayıp suyla akıtıyor.

Tıraş oluyor. Başını çevirince oturma odasını görebiliyor. Profilden görülen Iris eski tuvalet masasının karşısında taburede oturuyor. Farrell tıraş bıçağını bırakıp yüzünü yıkıyor, sonra tıraş bıçağını yeniden alıyor. O anda, çatıya vuran ilk yağmur damlalarını duyuyor...

Bir süre sonra tuvalet masasının üzerindeki ışığı söndürüp yeniden büyük deri koltuğa oturuyor, yağmuru dinliyor. Yağmur kısa, çırpınan şaklamalarla pencereye vuruyor. Beyaz bir kuşun yumuşak kanat çırpışı.

Kız kardeşi yakaladı onu. Bir kutuda tutuyor, tepesinden içeriye çiçekler bırakıyor, bazen kutuyu sallıyor, böylece kuşun kanatlarını çırparak kenarlara çarptığını duyabiliyorlar, ta ki bir sabah kutuyu ona uzatarak içeride kanat çırpılmadığını gösterene dek. Kutuyu bir taraftan öbürüne eğince, kuş boğuk bir kazıma sesi çıkarmakla yetiniyor. Kız icabına bakması için ona verdiğinde, Farrell kutuyu olduğu gibi nehre atıyor, tuhaf kokmaya başladığı için açmak istemiyor. Karton kutu kırk beş santim uzunluğunda, on beş santim genişliğinde ve on santim derinliğinde, Farrell onun Snowflake kraker kutusu olduğundan emin çünkü kardeşi ilk birkaç kuş için bunu kullanmıştı.

Kutuyu takip ederek vıcık vıcık kıyı boyunca koşuyor. Bu bir cenaze kayığı, çamurlu nehir ise Nil, çok geç-

meden okyanusa dökülecek ama ondan önce kayık yana-
cak ve beyaz kuş uçup babasının tarlalarına gidecek, o da
yeşil çayır otlarının gür bittiği bir yerde kuşu avlayacak,
yumurtalarıyla filan. Kıyı boyunca koşuyor, çalılar pan-
tolonunu kamçı gibi dövüyor ve bir dal kulağına çarpı-
yor; kayık hâlâ yanmadı. Kıyıda birkaç taş söküp kayığa
atmaya başlıyor. Derken yağmur başlıyor; kocaman, sert
damlalar suya vurup etrafa sıçırıyor, nehri bir kıyısından
öbürüne yalayıp geçiyor.

Farrell birkaç saattir yataktaydı, ne kadar olduğun-
dan emin olamıyordu. Arada sırada, karısını rahatsız et-
memeye özen göstererek, tek omzunun üzerinde doğru-
lup onun komodinine dikkatle bakıyor, saati görmeye
çalışıyordu. Saatin yan tarafı biraz fazla kendisine doğru
çevrilmişti ve olabildiğince özen göstererek tek omzu-
nun üzerinde doğrulurken, sarı kolların 3.15 ya da 2.45'i
gösterdiğini görebiliyordu sadece. Dışarıda yağmur pen-
ceresine vuruyordu. Sırtüstü dönüp komodindeki saati
dinledi, nevresimin altında iyice açtığı bacakları karısı-
nın sol ayağına belli belirsiz değiyordu. Yeniden yorgana
sarındı, sonra da çok sıcak olduğundan ve elleri terledi-
ğinden örtüyü üzerinden attı, parmaklarını çarşafa dola-
dı, onu parmaklarının arasında ezdi ve avuç içleri kuru-
yana dek büktü.

Dışarıda yağmur bulutlar halinde geldi, öfkeyle pen-
ceresine çarpan sayısız minik sarı böcek gibi dışarının açık
sarı ışığında dalga dalga yükseliyor, atıştırıyor ve çağıldı-
yordu. Farrell öbür tarafa dönüp yavaşça Lorraine'e sokul-
maya başladı, ta ki kadının pürüzsüz sırtı onun göğsüne
değene dek. Bir an kadına nazikçe, özenle sarıldı, elini ka-
rın boşluğuna koydu, parmakları külotunun elastik şeridi-
nin altına kayd, parmak uçları aşağıdaki sert, fırça gibi
kıllara belli belirsiz dokundu. Derken tuhaf bir duyguya

kapıldı, sıcak banyoya girip kendini yine çocuk hissetmek gibi, anılar yeniden uyandı. Elini kımıldatıp çekti, sonra yataktan yavaşça kalkıp sellerin boşandığı pencereye yürüdü.

Dışarıda muazzam, yabancı bir rüya gecesi vardı. Sokak lambası, ucunda yanan cılız sarı ışıkla yağmura doğru uzanan çıplak, hasarlı bir dikilitaştı. Dibinde sokak siyah, parlaktı. Karanlık, ışığın kenarlarını çevreleyip çekiştiriyordu. Farrell diğer apartmanları göremiyordu ve ona bir an yıkılmışlar gibi geldi, birkaç saat önce baktığı resimdeki evler gibi. Yağmur, açılıp kapanan koyu renk bir tül gibi pencerede belirip kayboluyordu. Aşağıda kaldırım kenarlarından seller akıyordu. Pencerenin dibinden gelen soğuk hava cereyanını alnında hissedebilene dek pencereye sokulan Farrell, nefesinin buğu oluşturmasını seyretti. Bir yerlerde okumuştı ve bir keresinde bir resme baktığını hatırlar gibiydi, muhtemelen *National Geographic*'te, esmer derili insanlar gruplar halinde kulübelerinin etrafında duruyor, buz tutmuş güneşin doğuşunu seyrediyorlardı. Başlıkta, nefes alırken ruhun görülebildiğine inandıkları yazıyordu, avuç içlerine tükürüp üflüyor, ruhlarını Tanrı'ya sunuyorlarmış. Seyrederken nefesi kayboldu, ta ki sadece minik bir daire, bir nokta kalana dek, sonra hiçbir şey kalmadı. Eşyalarını toplamak için pencerenin başından ayrıldı.

Dolabı karıştırıp izolasyonlu çizmelerini aradı, su geçirmez lastik yağmurluğu bulana kadar elleri her bir paltonun yenlerinin izini sürdü. Şifonyere gidip çorap ve uzun içlik çıkardı, sonra gömleğiyle pantolonunu aldı ve bir kucak dolusu eşyayı holden mutfığa taşıyıp ışığı yak-tı. Giyinip çizmelerini çektikten sonra kahve yapmaya başladı. Frank için verandanın ışığını yakmak isterdi ama nedense Iris yataktayken iyi bir fikir gibi gelmedi bu. Kahve demlenirken sandviç yaptı ve kahve hazır oldu-

ğunda bir termosu doldurdu, raftan bir fincan aldı, doldurdu ve pencerenin yakınına, sokağı seyredebileceği bir yere oturdu. Sigara ve kahve içti, fırının üzerindeki saatin tıkırtısını dinledi. Kahve fincandan taşıtı ve kahverengi damlalar yavaşça fincanın kenarından masaya aktı. Farrell parmaklarını masanın kaba yüzeyindeki ıslak dairede gezdirdi.

Kız kardeşinin odasındaki yazı masasında oturuyor. Düz arkalıklı sandalyede, kalın bir sözlüğün başında oturmakta, ayaklarını sandalyenin minderinin tam altına kıvrımış, ayakkabılarının topuklarını yatay çubuğa geçirmiş. Masaya bütün ağırlığıyla yüklenirse bacaklardan biri yerden kalkıyor, o yüzden bacağın altına bir dergi koymak zorunda kaldı. Yaşadığı vadinin resmini çiziyor. Başlangıçta niyeti kız kardeşinin okul kitaplarından birindeki bir resmi kopya etmektir ama üç tane kâğıt kullandıktan ve bir türlü doğru yapamadıktan sonra vadisini ve evini çizmeye karar verdi. Zaman zaman çizmeyi bırakıp parmaklarını masanın pütürlü yüzeyinde gezdiriyor.

Dışarıda nisan havası hâlâ nemli ve serin, öğleden sonra yağın yağmurun ardından gelen serinlik. Toprak, ağaçlar, dağlar yeşil ve her yerde buhar var; yavaş, kalem benzeri sütunlar halinde ağıldaki yalıklardan, babasının yaptığı havuzdan ve çayırdan geliyor, nehirden yükselip duman gibi dağların üzerine çıkıyor. Babasının adamlardan birine bağırdığını duyabiliyor, adamın da küfrettiğini ve bağırarak cevap verdiğini duyuyor. Çizim kalemini bırakıp sandalyeden kayarak iniyor. Aşağıda, tütsühanenin önünde babasının palangayla çalıştığını görüyor. Ayaklarının dibinde bir kangal kahverengi ip var ve babası palanga koluna vurup onu çekiştirerek savurmaya ve ambardan uzaklaştırmaya çalışıyor. Başına kahverengi yünlü bir ordu kepi takmış, çizik çizik deri ceketinin yakasını dışarı kıvrıp pis beyaz astarı gözler önüne sermiş. Palangaya

son bir darbe indirip yüzünü adamlara dönüyor. İçlerinden ikisi, yağlı flanel şapkalı iriyarı, kırmızı suratlı Kana-dalılar, koyunu babasına doğru sürüklüyorlar. Yumrukları yünün içine gömülmüş ve bir tanesi kollarını koyunun ön bacaklarına dolamış. Koyunu kâh sürükleyerek kâh çıl-gınca bir dans gibi arka ayakları üzerinde yürüterek am-bara doğru gidiyorlar. Babası yeniden sesleniyor ve koyu-nu ambar duvarına sıkıştırıyorlar, adamlardan biri ata bi-ner gibi koyunun üzerine oturup kafasını geriye ve yuka-rıya, pencereye doğru çekiyor. Koyunun burun delik-leri, küçük sümük akıntılarının ağzına sızdığı koyu renk yarıklar. Çok yaşlı, donuk gözler bir an ona baktıktan sonra koyun melemeye çalışıyor ama babası bıçağı hızla, geniş bir hareketle saplayınca tiz bir ciyıklama sesi çıkı-yor. Adam kımıldayamadan kan ellerine boşanıyor. Birkaç saniye içinde hayvanı palangayla yukarı çekiyorlar. Babası kolu çevirerek palangayı daha da yukarı çekerken Farrell *gırç-gırç-gırç* diye çıkan boğuk sesi duyabiliyor. Adamlar kan ter içinde kalıyor ama sıkı sıkı ilikli ceketlerinin önü-nü açmıyorlar.

Babası ardına kadar açılan gırtlığın hemen altından başlayarak döşü ve karnı yararken adamlar daha küçük bıçakları alıp bacaklardan postu sıyırmaya başlıyorlar. Gri bağırsaklar dumanı tüten karından kayarak çıkıp kalın bir kangal halinde yere yuvarlanıyor. Babası homurdanıyor ve ayı hakkında bir şeyler söyleyerek onları kürekle bir kutuya dolduruyor. Kırmızı suratlı adamlar gülüyorlar. Farrell banyodaki zincirin takırdadığını, sonra da suyun tuvalete lıkr lıkr aktığını duyuyor. Bir saniye sonra, adım sesleri yaklaşırken kapıya doğru dönüyor. Kız kardeşi oda-ya giriyor, vücudundan hafif bir buhar tütmeğe. Bir an için kapı aralığında, saçında havlu, bir eli uçlarını bitişti-rirken, öbürü ise kapı kolunda, donakalıyor. Göğüsleri yuvarlak ve pürüzsüz görünümlü, göğüs uçları oturma

odası masasındaki sıcacık porselen meyvelerin sapları gibi. Havluyu bırakıyor ve havlu aşığı kayıp boynuna takılıyor, göğüslerine değıyor, sonra da ayaklarının dibine yığılıyor. Gülümsüyor, yavaşça elini ağızına götürüyor ve kapıyı çekip kapatıyor. Farrell pencereye geri dönüyor, ayak parmakları ayakkabılarının içinde kıvrılmakta.

Farrell kahvesini yudumlayarak masada oturdu; yine boş mideye sigara içiyordu. Birden sokakta bir araba sesi duyup çabucak sandalyeden kalktı, bakmak için veranda penceresine yürüdü. Sokağıın yukarısından gelen araba evinin önünde yavaşladı ve köşeyi dikkatle döndü; çalkantılı su tekerlek göbeklerinin yarısına kadar geliyordu ama yola devam etti. Farrell yeniden masaya oturdu ve fırının üzerindeki elektrikli saatin tıkırtısını dinledi. Parmakları fincanı daha sıkı sardı. Derken ışıkları gördü. Karanlıkta sokağıın aşığısından hoplaya zıplaya geliyorlardı, dar bir pruvada birbirine bitişik iki işaret feneri; şiddetli beyaz yağmur ışıklara vuruyor, öndeki yolu dövüyordu. Araba suları sıçratarak geldi, yavaşladı, sonra da penceresinin altına yanaştı.

Eşyalarını alıp verandaya çıktı. Iris oradaydı; ağır, dağınık yorgan yığınının altına yayılmıştı. Farrell, daha bu hareketin nedenini ararken bile yatağına doğru ilerledi; sanki bedeninden ayrılmış gibi, yatağıın öbür ucuna çömelmiş başına geleni izliyor, aynı zamanda da her şeyin olup bittiğini biliyordu. Elinde olmadan, havada asılı kalmış gibi Iris'in karaltısının üzerine eğildi, koku alma dışında bütün duyularını salıverdi, vücudunun uçucu kokusunu derin derin içine çekti, yüzü örtüye değıene kadar eğilince kokuyu yeniden aldı, sadece bir an için, sonra koku uçup gitti. Farrell geri geri uzaklaştı, tüfeğini hatırladı, sonra kapıyı arkasından çekip kapadı. Yağmur yüzüne kırbaç gibi indi. Neredeyse sersemleyerek tüfeğini sımsıkı kavra-

dı ve tırabzana tutunup kendini dengeledi. Verandanın üzerinden siyah, dalgalı kaldırıma bakınca, ona bir an için tek başına bir köprüde duruyormuş gibi geldi ve dün geceki duyguya yine kapıldı; daha önce olmuştu bu, yine olacağını o zamanlar biliyordu, tıpkı şimdi de her nasılsa bildiği gibi. “Vay anasını!” Yağmur yüzünü kesti, burnundan aşağıya ve dudaklarına aktı. Frank iki kez kornaya bastı ve Farrell ıslak, kaygan merdivenden dikkatle inip arabaya gitti.

“Tanrım, her zamanki gibi gök delindi!” dedi Frank. İriyarı bir adamdı, fermuarı çenesine kadar çekilmiş kalın, kapitone ceket ve kahverengi kasketiyle sert bir hakeme benziyordu. Farrell’in eşyalarını koyabilmesi için arka koltuktaki şeyleri çekmesine yardım etti.

Su oluklardan akıyor, köşelerdeki kanalizasyonlardan geri tepiyordu ve ara sıra kaldırım kenarlarının ve bir bahçenin sular altında kaldığını görebiliyorlardı. Sokağı sonuna kadar takip ettiler, sonra da sağa dönüp onları otoyola çıkaracak olan başka bir sokağa girdiler.

“Bu bizi biraz yavaşlatacak ama o kazlara neler yapacağını Tanrı bilir!”

Farrell bir kez daha hayal gücünü serbest bırakıp onları gördü, sisin bile kayalarda donduğu ve akşamüstü başladıklarında havanın gece yarısı kadar karanlık olduğu o tek andan onları geri çekti. Sarp kayalığın üzerinden geliyorlar, alçaktan uçuyorlar, vahşi ve sessiz, birden sisin içinden çıkıyorlar, hayalet gibi, başının tepesinde bir kanat şaklaması; en yakındakini seçmek için ayağa fırlıyor, aynı anda emniyet kilidini ileri itiyor ama sıkışmış; katı, eldivenli parmağı korkuluğa takılı kalıyor, kilitli tetiği çekiyor. Hepsi üzerine geliyor, sarp kayalığın karşısındaki sisin içinden çıkıp başının tepesinde uçuyorlar. Harika bir yaylı çalgılar grubu halinde yukarıdan ona sesleniyorlar. Üç yıl önce böyle olmuştu.

Senden kalmanı istemiyorum ya da seni buna zorlamıyorum. Geminin kalkmasına daha beş-altı saat var, ondan önce kararını verebilirsin. Kalmak zorunda değilsin. Parayı paylaştırdım tabii. Bunun için üzgünüm. Kalmak istediğinden emin değilsen kalmanı istemem. Ama sanırım ben kalacağım. Hayatımın yarısı geçti, yarısından fazlası. Belki de yıllardır başıma gelen gerçekten olağanüstü tek şey, tek şey sana âşık olmaktı. Yıllardır olan gerçekten olağanüstü tek şey bu.

Yaşamın acı yüzüyle bu kadar erken tanışmasaydı, kuşkusuz yine yazar olurdu ama hiçbir zaman okurları tarafından böyle sahiplenilmezdi Raymond Carver. Gençlerin haytalık yapıp havai aşklar kovaladığı yaşlarda o evli ve iki çocuk babasıydı. Hayatı öğrenmenin yolu, bulduğu her işte çalışmaktı. Benzincide çalıştı, hademelik, garsonluk yaptı. Yaşananlar, kâğıda döktüğünde bazen Çehov tadındaydı, bazen Kafka... İnsanların yaşamlarında barınan, gizlenen öyküleri, yalın, gerçekçi, acıtan şiirsel bir dille yansıttı. Yenilenler içkiye sığınırken, kısa öykü türünü yeniden var eden Carver, her başarısında içti, çok içti, ölümüne içti...

Raymond Carver'ın öykü külliyyatının son halkası olan *Azgın Mevsimler*, yazarın farklı kitap ve dergilerde yayımlanan erken dönem öykülerini ilk defa bir araya getirmesinin yanı sıra tamamlanmamış romanı *Augustine Defterleri*'nden de bir kesit içeriyor.

